

DWARS DOOR OCEANIË

Leesexemplaar

WOUTER DEBOOT

DWARS DOOR
OCEANIË

Polis

INHOUD

VOORWOORD

7

AUSTRALIË

13

TASMANIË

145

NIEUW-ZEELAND

183

NAWOORD

281

DANKWOORD

287

VOORWOORD

Australië staat in brand', lees ik in een krant op mijn terugvlucht van Nieuw-Zeeland naar België. Ik kijk door het vliegtuigraam en zie dreigende rookwolken voorbijglijden. Na een fietstocht van vier maanden verlaat ik een continent dat te kampen heeft met de ergste bosbrand uit zijn geschiedenis. Aan de start van mijn reis door Australië was er nochtans geen vuiltje aan de lucht. Alhoewel. De kranten kopten toen: 'Noordoosten van Australië getroffen door cycloon Trevor'.

Maar ook daar heb ik zelf niks van gemerkt. Alsof ik mijn reis netjes tussen de keiharde wetten van de natuur had gepland. Wat niet betekent dat ik hier zowel fysiek als mentaal niet tot het uiterste gedreven werd. Ik heb gebaald en gehuild, maar ik heb ook hard gelachen en ben verliefd geworden. Uiteindelijk werd het een reis die alle vorige heeft overtroffen. Maar hoe was ik hier alweer terechtgekomen?

'Wie te veel tijd aan reizen besteedt, wordt een vreemdeling in eigen land.' René Descartes slaat de spijker op de kop, want de Franse filosoof verwoordt perfect hoe ik me na mijn tocht *Dwars door Amerika* voelde. Het was zo'n intense ervaring dat ik lange tijd écht gevreesd heb dat ik nooit meer zou kunnen aarden in Vlaanderen. Amerika voelde voortaan als een minnares die niet meer tevreden was met een vluggertje en mijn trouw aan België zwaar op de proef stelde.

DWARS DOOR OCEANIË

In het jaar na de verkiezing van Donald Trump stond Amerika figuurlijk in brand. De Amerikanen schreeuwden hun verdeeldheid uit. De rest van de wereld keek ernaar met grote ogen. Ikzelf stoorde me aan de subjectieve berichtgeving erover, want die strookte niet met het land zoals ik het kende. In mijn ogen was Amerika vriendelijk en gastvrij. Dat hadden mijn voorgaande reizen door het westen voldoende bewezen. Zou die brulboei daar verandering in gebracht hebben? Ik sprong mijn fiets op en liet de verhalen op de Trans America Bicycle Trail vanzelf mijn pad kruisen. En ja, soms klonk de loftrompet voor Trump zo luid dat het pijn deed aan de oren, maar andere keren voelde ik mee met de schaamte die sommigen jegens hem voelen. In ieder geval, pro of contra, ik leerde vooral dat dé Amerikaan niet bestaat en dat de inwoners niets hadden ingeboet aan de karakertrekken waarvoor ik ze roemde. Zelfs de ex-militair die trots zijn machinegeweer bovenhaalde, bleek uiteindelijk een uiterst geschikte gastheer. ‘The land makes the people’, vatte een wijze man uit *the heartland* het mooi samen. Waar je bent opgegroeid, bepaalt jouw kijk op de wereld. En daar lag misschien wel de kiem voor mijn nieuwe plan.

‘Jij moet de wereld zien om hem beter te begrijpen’, wordt me soms eens toegefluisterd. Daar heb ik niks tegen in te brengen, want mijn fiets bracht me al op plaatsen waarvan ik niet eens wist dat ze bestonden, maar die me telkens weer mateloos inspireerden. Zo trok ik met die inzichten uit Amerika anderhalf jaar lang door Vlaanderen. In parochiezalen vertelde ik over een wereld die mijn toeschouwers amper kenden. Maar hoe meer ik erover vertelde, hoe meer ik besepte dat ik nog zoveel níet weet. Hoe urgenter het werd om opnieuw op de fiets te springen en de wereld te verkennen. Dat is wat ik kan en wat ik graag doe.

VOORWOORD

Tijdens een fietstraining langs de oevers van de Leie kwam hét idee me zomaar aanwaaien: ik ben fysiek op mijn toppunt om naar de andere kant van de wereld te trekken. Naar een wereld die ik helemaal niet ken.

Zodra ik terug thuis was, draaide ik mijn wereldbol een halve slag. ‘Daar, Down Under.’ Helemaal onderaan ligt het verste continent op aarde, geïsoleerd door grote oceanen, het laatste zo je wil: Oceanië.

Zou ik er, net als in Amerika, ook dwars doorheen fietsen? Dat betekende een helse tocht door de outback, een woord dat ik eigenlijk vooral kende door *The Flying Doctors* en *Crocodile Dundee*. Zij zijn het die Australië de romantiek van een ver en vreemd land hebben gegeven en die me als kind lieten dromen van oneindige rode vlaktes en betoverende landschappen. Maar ook *Lord of The Rings* dook later in mijn dromen op. De films

Struise emoes helpen insectenplagen in te perken.

Elke reis begint, zoals altijd, maanden vooraf.

zorgden ervoor dat Nieuw-Zeeland weleens als het mooiste land ter wereld wordt beschouwd. Dat eiland kon ik niet links laten liggen. En wat is de verzamelnaam voor Australië en Nieuw-Zeeland? Juist, Oceanië.

Maar wat weet ik eigenlijk over dat continent, vroeg ik mezelf uiteindelijk af. De oorspronkelijke inwoners van Australië heten Aboriginals, en die van Nieuw-Zeeland Maori. In het ene land huppelen kangoeroes rond, in het andere is de kiwi zowel een inwoner, een vogel als een fruitsoort. De hoofdsteden zijn klassieke instinkers op een quiz: Canberra en Wellington, en niet Sydney en Auckland.

Aan de hand van reisgidsen stippelde ik een route uit. Starten in het noorden van Darwin leek me vanzelfsprekend. Daarna zou het via de Stuart Highway helemaal naar het zuiden gaan,

VOORWOORD

2834 kilometer door de verzengende hitte en leegte van de out-back. Vanaf Adelaide zou ik via de Great Ocean Road, een van de mooiste kustwegen ter wereld, naar Melbourne trekken en daarna met een ferry naar Tasmanië. Dat eiland ligt onder Australië en is tevens zijn zesde staat. Dan zou ik Australië achter me laten en van het noorden van Nieuw-Zeeland naar het uiterste zuiden van het eiland fietsen: Stewart Island. Google Maps klokt daarmee af op 7073 kilometer. Ik zou door tropische gebieden rijden, maar ook door hete woestijnen en koude, dramatische berglandschappen. Bovendien is het continent de thuis van een exotische dierentuin: slangen, spinnen, krokodillen, kangoeroes en kiwi's. Mijn trip zou dus cultuur, natuur en avontuur bevatten. Hoe meer ik erover nadacht, hoe zekerder van mijn stuk ik werd. Ik legde het plan ten slotte voor aan mijn vriendin. Ze kent me al meer dan twintig jaar. Ze schrok niet en protesteerde evenmin. Ze knikte alleen maar, alsof ze het altijd al geweten had.

‘Alleen nog Oceanië’, zei ik. ‘Daarna ben ik klaar om me te setelen.’

Ze trok een wenkbrauw op. ‘Uh-huh. Tuurlijk.’

De plannen om een gezin te stichten lagen op tafel, maar toch gunde ze het me. Een heldere toekomst. Nog één fietstocht aan de andere kant van de planeet en dan een kind. Een nieuwe toekomst. Uitkijken naar de dag dat de leeftijd me aan het haardvuur kluistert en ik naast de liefde van mijn leven verhalen kan vertellen aan het nageslacht. Over mijn reis *Dwars door Oceanië* bijvoorbeeld...

Wouter Deboot
Drongen, februari 2020

AUSTRALIË

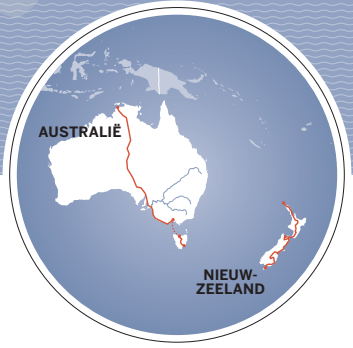

INDISCHE OCEAAN

AUSTRALIË

TASMANIË

500 km

.....

**‘Niets van wat ik zie of hoor,
mag ik doorvertellen.’**

.....

Last boarding call for flight AY 1541 to Helsinki

Ik schuif mee in de staart van een lange rij, lach vriendelijk wanneer een Finse stewardess mijn reispas keurt en plof me neer aan boord van de eerste van drie vluchten langs drie continenten. Brussel-Helsinki, Helsinki-Singapore, Singapore-Darwin. Europa, Azië, Oceanië. Dat is het plan voor de komende twee dagen. Wanneer de dikke vliegtuigdeuren in het slot worden gegooid, is er geen weg meer terug. Je zou denken dat er na al die verschillende fietsavonturen op de teller een soort gewenning optreedt, maar niks daarvan. De afreis bezorgt me telkens weer stress. Er zijn eerst en vooral de praktische zorgen. Heb ik alles mee? Mijn splinternieuwe op maat gemonteerde Kogafiets, de fietstassen, het reservemateriaal en de camerastatieven. Kleren, reisdocumenten, toiletgerei. Ik heb het lijstje de voorbije dagen al honderd keer overlopen. Naast die praktische mallemol is er natuurlijk ook de mentale stress, de angst voor het onbekende. Waar ben ik in hemelsnaam aan begonnen? Zal het me echt lukken om 38 boeiende afleveringen te draaien op amper 120 dagen tijd? Is mijn lichaam echt fit genoeg? Zal ik het zelfs maar overleven?!

Wanneer de piloot de motoren op volle toeren laat draaien, kijk ik nog eens goed om me heen. Zakenmannen boven een

DWARS DOOR OCEANIË

krant, een jonge moeder en haar kind, een kloosterzuster, een groepje jongemannen in trainingspak. Ze zijn er duidelijk zeer gerust op. Zij weten waar ze naartoe gaan, ik niet. Dat is het grote verschil met *Dwars door Amerika*: ik kende de States, had er al verschillende maanden doorgebracht. Maar Oceanië is mijn terra incognita, een grote blinde vlek. Uiteraard heb ik me de voorbije weken en maanden een punthoofd geresearcht: websites en nieuwsberichten, maar ook historische geschriften, biografieën en romans. Ze gaven me al een indicatie van de wereld waarin ik me zou onderdompelen. Maar toch, je kunt lezen en researchen zoveel je wilt, de beste informatie haal je nog altijd heel eenvoudig uit een gesprek met een *local*. Daarom stak ik enkele weken voor mijn vertrek mijn licht op bij Matthew Hayman, ex-renner en boeman van Tom Boonen. Hij was het die in 2016 de helleklassieker Parijs-Roubaix won en zo mijn held zijn vijfde recordbrekende kassei ontnam. Ik verwenste de Australiër toen. Drie jaar later zit ik aan zijn statige keukentafel in Lanaken en blijkt hij een uiterst sympathieke man te zijn die nagenoeg vlekkeloos Vlaams spreekt. Terwijl ik mijn plan om dwars door zijn land te fietsen en de Australische landkaart ontvouw, verslikt hij zich net niet in zijn cappuccino. ‘Besef jij wel over welke afstand je spreekt?’ vraagt hij bezorgd.

‘Ik reed al 6800 kilometer dwars door Amerika’, zeg ik te mijner verdediging. Volgens mijn berekeningen zou ik voor deze trip op een slordige 7000 uitkomen, waarvan minstens 3000 kilometer dwars door Australië.

‘Ja, maar hier...’ Met zijn rechterhand bestrijkt hij het centrum van de landkaart. ‘Hier woont zo goed als niemand. Bijna iedereen woont op het randje. Australië moet je zien als een grote ballon waarbij het overgrote deel óp de ballon woont. Binnenin is het heet en is er niks.’

AUSTRALIË

Zijn woorden klinken onheilspellend, maar ik vrees dat hij gelijk heeft. Want België past 252 keer in Australië. Ik mag dus een helse sportieve uitdaging verwachten. En dan nog. Het fietsen is slechts één aspect van de reis, uiteindelijk gaat het om de ontmoetingen onderweg. De inwoners moeten mijn reis kleuren en die zijn niet bijzonder talrijk. Met amper 25 miljoen zijn ze. En die wonen dus, zoals gezegd, grotendeels op het randje. Het lijkt erop dat je binnen in de ballon alleen spinifex kunt interviewen, een Australische grassoort die zich als een tapijt van groot uitgevallen zee-egels over de schrale grond van het binnenland uitstrekt. Dat dreigt eentonig te worden. Daarbovenop komt nog de eindeloze reeks dodelijke dieren waar Matthew honderduit over vertelt: alles wat bijt, steekt, krabt en wurgt lijkt me op te wachten. Ik begin te geloven dat het al een wonder zal zijn als ik het gewoon overleef.

Matthew ziet me twijfelen. Dát was nu ook weer niet zijn bedoeling. Hij verontschuldigt zich, zegt dat ik in Nieuw-Zeeland geen enkel dier moet vrezen en haalt de grootste der ontdekkingsreizigers boven om mijn zelfvertrouwen op te krikken. ‘Ga er gewoon voor, *mate!* Mocht James Cook destijds niet zo dapper geweest zijn, dan had hij Australië nooit ontdekt en zat ik hier vandaag misschien niet eens.’

Ik was naar Hayman gegaan om mezelf wat moed in te pompen, maar het tegenovergestelde is gebeurd. De schrik slaat me plots om het hart. Waar ben ik in godsnaam aan begonnen!?! Als ik dit tot een goed einde wil brengen, dan zal ik vooral heel erg in mezelf moeten geloven. Iets wat ook Matthew tot het einde van zijn carrière is blijven doen. ‘Ik had een schamel palmares bij elkaar gefietst, was al 37 en won toch Parijs-Roubaix! Niemand kon dat geloven, maar ik klopte de beste klassieke renner van

DWARS DOOR OCEANIË

mijn generatie in de sprint. Het was een overwinning op mezelf, een overwinning voor het leven.'

Dát is de ingesteldheid die ik moet omarmen.

Bedankt om voor Finnair te kiezen.

Wij wensen u een prettig verblijf in Helsinki.

Een kort verblijf in ieder geval, want meer dan een plaspauze en een snuffelronde in de krantenwinkel is het niet. Twee uur na de landing neem ik met een rotvaart afscheid van het Finse tarmac en klop ik mijn hoofdkussentje op voor een vlucht van twaalf uur. Ik laat mijn vinger door mijn Spotify-bibliotheek glijden en dubbelklik op 'Dwars door Oceanië'. Een verfijnde keuze van Australische en Nieuw-Zeelandse bands (AC/DC, INXS en Tame Impala) biedt de ideale soundtrack voor een dagdroom.

Wat heb ik nog meer geleerd over mijn bestemming? Matthew Hayman haalde James Cook erbij, een historische reus in Australië, de ontdekker van het land. Nou ja, ontdekker... In het Westen denken we graag dat wij landen ontdekt hebben, maar daarbij zien we nogal gemakkelijk over het hoofd dat er al mensen woonden. Bovendien is het helemaal niet zeker dat James Cook de ontdekker van Australië was toen hij in 1770 in het huidige Sydney voor anker ging. Hij claimde toen de oostkust voor het Britse Rijk en dat is ook wat alle Australiërs op school ingeprent krijgen, maar eigenlijk was het een van onze noorderburen die als eerste langs 'onbekend zuidelijk land' voer. Willem Janszoon stuurde namelijk in 1606 zijn schip Duyfken langs het uiterste noorden van Australië. Hij stuitte echter in Cape York op een ondoordringbaar oerwoud dat door 'gevaarlijke' mensen werd bewoond. Toen een matroos aan wal ging, werd hij door een speer van een

AUSTRALIË

Aboriginal gedood. Het dagboek van Janszoon puilde uit van de negatieve berichtgeving. De interesse in het eiland taande.

Pas meer dan 150 jaar na de passage van Duyfken zagen de Britten er wel brood in. Ze namen de oostkust in en maakten er een gevangenskolonie van. Engeland had toen geen kolonies in Amerika meer en vanwege de overvolle gevangnissen in eigen land zag het deze plek dan ook als een ideale dumpplaats. En vergis je niet, de gevangenen waren met veel. Met meer dan 160.000 en van diverse pluimage: van meedogenloze moordenaars over overpelige vrouwen tot kinderen die stalen omdat ze hun eten niet konden betalen. Allemaal zaten ze samen een bootreis van acht maanden uit. Een schril contrast met mijn vluchtje van dertig uur.

Ik word opgeschrikt door een schuddende hand op mijn arm. Ik trek mijn slaapmasker af en kijk dromerig in het vriendelijke gezicht van een steward. 'Kip of vis, mijnheer?'

Ik ga voor vis.

Aboriginalkoppel Cedric en Irene.

DWARS DOOR OCEANIË

Goed, waar waren we? Het Australië zoals we het nu kennen is dus gegroeid vanuit een negentiende-eeuwse gevangenskolonie. Maar daarvoor leefden er al zo'n 65.000 jaar andere mensen: de Aboriginals. Daarmee heeft Australië de langst doorlopende culturele geschiedenis ter wereld. De kolonisatie van Australië had echter rampzalige gevolgen voor hen, want geleidelijk werd hun land en tegelijk hun bron van inkomsten hun ontnomen door Britse vrijbuiters. Zij zagen de Aboriginals niet als wettige inwoners omdat Australië door het Britse ministerie van Koloniën als *terra nullius* werd beschouwd, een term uit het Romeinse recht die 'niemandsland' betekent. Het gaf hun een vrijgeleide om het leven van de oorspronkelijke bewoners te verwoesten. Vandaag maken de Aboriginals, die trouwens door de Nederlanders 'Austraalnegers' werden genoemd, nog slechts anderhalve procent van de bevolking uit. *'How do we sleep while our beds are burning?'* zingt Midnight Oil in mijn koptelefoon. Voor het eerst heb ik door dat het om een protestlied gaat.

Last boarding call for flight 3K162 to Darwin.

Na zes Zweedse puzzels, drie films – *Green Book* is echt wel een aanrader – en enkele hazenslaapjes is het tijd voor wat anders. Een gesprek met mijn naaste passagier bijvoorbeeld. En die vind ik op mijn laatste vlucht van Singapore naar Darwin, op 36F. Hij heeft iets van Olivier Giroud, de houderige spits van de Franse nationale ploeg. Je weet wel, dat allegaartje mannetjesputters dat ons de wereldbeker ontnam.

Andrew ziet me door mijn foto's scrollen en spreekt me ongegeneerd aan over een foto die ik op de Singaporese luchthaven van een Aziatische vrouw met blauw haar, een roze jurk en gele

AUSTRALIË

schoenen nam. Ik deed het stiekem, al weet ik niet waarom. Ik veronderstel dat mijn focus zich langzaam maar zeker weer op zonderlingen scherpstelt. Wanneer ik zo iemand zie, rijzen er meteen vraagtekens.

‘In Japan zie je dat wel meer’, zegt Andrew. ‘Ze duiken graag in een fantasiewereld.’

‘Al in Japan geweest?’ vraag ik.

‘Ja, een paar keer. In mijn vrije tijd ben ik fotograaf. Ik heb de halve wereldbol afgereisd.’

Het is 3.53 uur, het passagiersruim is een donkere tunnel geworden. Enkel op Andrews zwarte haardos schijnt het scherpe licht van een leeslamp. Het schept een bezwerende sfeer. Ik ben moe, maar Andrew blijkt een interessante gesprekspartner te zijn. Met gedempte stem gaat hij verder. ‘Vaak kom ik via Tinder met de plaatselijke bevolking in contact. Het nuttige aan het aangename koppelen’, zegt hij met een knipoog. Ik zag het niet meteen in hem, maar snel zal blijken dat Andrew een notoir rokenjager is.

Voor de kost werkt de dertiger als geoloog. Nu is hij op weg naar Arnhemland, vernoemd naar de Nederlandse stad en sinds 1931 een reservaat voor Aborigines. Hij zal er de komende weken archeologische opgravingen doen. ‘Aboriginalland, altijd een avontuur’, zegt hij, gulzig van zijn bier drinkend. ‘Je zal het wel merken, *Walter*. Dronken *Aboriginal people* zijn meer regel dan uitzondering. En daarvoor hoeven ze niet eens een fles soldaat te maken.’

Mijn verontwaardiging om zo’n scherpe uitspraak speelt op, maar Andrew verduidelijkt zijn standpunt.

‘Hun lichaam verdraagt simpelweg geen alcohol’, zegt hij. ‘Voor de kolonisten hier zo’n dikke twee eeuwen geleden voet

DWARS DOOR OCEANIË

aan wal zetten, was er in Australië geen alcohol te vinden. Wij westerlingen zijn er al eeuwenlang mee opgegroeid. Het zit in ons systeem, zeg maar.'

Ik heb er nog nooit zo over nagedacht. Maar inderdaad, van de Galliërs is geweten dat het meester-brouwers waren. Andrew beaamt mijn gedachten.

'Enerzijds ben ik dolblij als ik naar Arnhemland mag, het avontuur weet je wel. Anderzijds kijk ik op tegen de schrijnende taferelen: armoede, geweld, drank en drugs. Ik mag daar trouwens niet te veel over vertellen, want wie in Aboriginalland werkt, ondertekent een contract dat uitdrukkelijk tot geheimhouding verplicht. Niets van wat ik zie of hoor, mag ik doorvertellen. Ook foto's nemen is er strikt verboden.' Andrew merkt mijn verwondering en heeft er zijn plezier in. 'De hele materie ligt nogal... gevoelig', zegt hij, met een klapje op mijn knie. 'Dat zal je ongetwijfeld nog wel merken.'

In ruil voor twintig dollar laten we nog twee biertjes aanrukken, maar de nuchtere reporter in mij neemt intussen driftig aantekeningen. Er moet toch iets eigenaardigs aan de hand zijn met die Aborigines.

Prepare for landing.

Aankomen in de luchthaven van Darwin voelt als een ontgoocheling. Ik ben bijna dertig uur onderweg. Ik verwachtte iets anders, iets wat ik niet kende, een andere soort wereld. Maar niks daarvan. Vertrouwde pictogrammen, Engelse onderschriften en rondbuikige mannen in zomertenuue die je ook op de dijk van Blankenberge ziet slenteren. Pas wanneer de schuifdeuren van de aankomsthal openglijden, de ochtendzou het kwik al tegen de

AUSTRALIË

dertig graden aanduwt en geelkuifkaketoes me vanuit een palmboom hysterisch begroeten, besef ik dat onze parel aan de kust toch heel veraf is.

‘Hotel H’, zegt Andrew terwijl we onze spullen in een taxibusje duwen. Aangezien onze hotels zich in dezelfde straat bevinden, delen we de kosten voor de rit. Het is zaterdagochtend en de weidse omgeving rond deze broeierige stad in het tropische noorden van Australië oogt leeg. Enkel in de keurige buitenwijken zorgen joggers voor wat beweging. Via een raster van brede straten bollen we het stadscentrum binnen. Ook hier weinig gezichten die het saaie beton opfleuren. Al ziet het beton er wel nieuw uit. Zoals de hele stadskern nieuw aanvoelt. Logisch, want de stad werd tot twee keer toe geteisterd: verwoest door Japanse bombardementen tijdens de Tweede Wereldoorlog en nog eens van de kaart geveegd door cycloon Tracy op kerstdag 1974. De wind haalde toen snelheden van meer dan 215 kilometer per uur. Wat werd heropgebouwd is steviger dan de gammele havenstad die hier eerder stond. Darwin is volwassen geworden en ontbolstert zich tegenwoordig als een commerciële poort naar Azië. Toeristen zien het dan weer als een handige uitvalsbasis voor tochten in de omgeving. Iets waar de winkeliers rond de *mall* handig op inspelen. Tussen reclamepanelen met foto’s van krokodillenleer en Aboriginalkunst hangen kleurrijke uitnodigingen voor groepsexcursies richting de outback.

In Smith Street, onze eindbestemming, ontwaar ik meer en meer groepjes Aboriginals. Het past natuurlijk niet, het is onbeleefd en zelfs een beetje kinderachtig, maar ik kan mijn ogen niet van hen afhouden. Daar lopen afstammelingen van de oudste beschaving op aarde. In hun donkere gezicht herken ik de ruwe, bonkige trekken van prehistorische mensen uit mijn geschiede-

Leses

Leses

AUSTRALIË

nisboeken op school: een vooruitstekend voorhoofd, stevige kaakbeenderen, gespierde ledematen, de schouders voorovergebogen. De oudste cultuur op aarde, maar veel beschaving stralen ze niet uit. Ze gaan haveloos gekleed, drinken uit flessen in een bruine zak, slenteren zomaar wat rond, als zombies door een doodse stad op zoek naar leven.

Ik bekijk het met lede ogen vanachter mijn hotelraam, terwijl de opgewekte hotelbediende mijn fietsdoos in de kamer schuift. ‘Wat ben je eigenlijk van plan, mister Deboot?’

‘Ik wil je land doorkruisen’, zeg ik.

‘Good on ya’, roept hij enthousiast.

Good on ya? Er is geen twijfel meer mogelijk. Ik ben Down Under.

Na een diepe slaap word ik opgeschrikt door een piepend geluid van mijn smartphone. ‘Spreken we om 19u af in de wijnbar om de hoek? Fancy en ongetwijfeld *the best meat in town* (knipogende smiley)’, lees ik met slaapogen in een WhatsApp-bericht van Andrew. Volg het verhaal, is een van de oudste journalistieke wijsheden.

De wijnbar valt door zijn hippe urban look inderdaad wat uit de toon in het steriele Darwin. We laten een fles Chardonnay en een kaasplank aanrukken en praten over de geschiedenis van deze merkwaardige stad, die genoemd is naar de bedenker van de evolutietheorie, Charles Darwin. Toen kapitein John Lort Stokes zijn schip Beagle in 1839 de haven binnenvoer en verrast was door de schoonheid van de witte zandstranden en mangroven, besloot hij de plaats naar zijn vriend te noemen. Hoewel de

Street art in Darwin, ‘De multidimensionale man’.

DWARS DOOR OCEANIË

bioloog zijn evolutietheorie *De oorsprong der soorten* pas twintig jaar later zou uitbrengen, bleek het een zeer geschikte naam te zijn voor deze plek aan de azuurblauwe Timorzee. Het wemelt hier van unieke fauna en flora, niet alleen in de natuur maar ook in het nachtleven. Het is uitgaansavond en Andrew heeft zijn zinnen op de malse kippetjes van Darwin gezet. Als een parmantige pauw brengt hij zijn verleidingsdans langs schaars geklede dames. Dat is ook het laatste wat ik van hem zie, want mijn hoofd staat er niet naar. Ik wil de lange reis uit mijn systeem schudden en nestel mij op een terras dat uitsteekt op de levendige Mitchell Street. In de goed gevulde bars weerklinkt opzwepende live-muziek. Het straatbeeld wordt gevuld met een vreemde mengelmoes van bloemenventers, uitgelaten feestvierders en, jawel, dronken Aboriginals. Hoe later het wordt, hoe dierlijker het gedrag. Schreeuwen, vloeken, schaterlachen, strompelen, kotsen... Inderdaad, in Darwin twijfel je geen seconde aan de evolutietheorie.

'Ik heb dat beest een flinke rammeling verkocht.'

De dag na mijn eerste stap op deze tropische bodem ontwaak ik met een lichte kater, veroorzaakt door een vreemdsoortige mengeling van een jetlag, de verzengende temperatuur en ongetwijfeld het Australische bier. Of gewoon dronken van emoties. Kan ook. Omeletten en krokant gebakken spekrepn maken mijn lichaam klaar voor de strijd. Ik verlaat de ontbijtruimte en voel een zekere nervositeit in mij sluipen. Wat ik een tijd geleden voor de grap vertelde, is geen grap meer. Op mijn fiets-

AUSTRALIË

computer verschijnt het cijfer nul in wat ooit *terra nullius* heette. In de lege tuin van het hotel hang ik minutieus en zwetend als een rund mijn fietstassen aan de daarvoor voorziene dragers. In de voorste tassen vind ik mijn 'keuken' met kookmateriaal en eten. In mijn 'badkamer' heb ik handdoeken, toiletta's, ondergoed en EHBO-spullen gestapeld. Achteraan hangen mijn 'kleerkasten' met daarbovenop een departement filmmateriaal, inclusief drone. Op mijn stuur heb ik een grote camera en een GoPro bevestigd, op mijn bagagedrager is een GoPro op een omgekeerde L van ijzer gemonteerd om mijn *over shoulder*-beelden te verzekeren. Met een hoofd vol afgevinkte vakjes draai ik de verkeerde kant op. Tegen het verkeer in ga ik rechts rijden. Veel handgebaren en getoeter worden mijn deel. Inderdaad, hier rijdt men links.

Via Knuckey Street fiets ik, zo links mogelijk, naar Bicentennial Park, een groene streep langs de waterkant die uitkijkt op een moderne haven waar een cruiseschip op zijn passagiers ligt te wachten. Een lichte zeebries en de schaduwvlakken van de wiegende palmbomen zorgen voor welkome afkoeling. Fietsers en wandelaars delen er de keurig onderhouden paden. Sommige passanten stoppen en kijken me wijzend aan, andere nemen een foto van mij. Ik ben opnieuw een attractie.

'Wat ben je aan het doen?' vraagt een Aziatisch uitziende toeriste mij rechtuit.

'Oceanië doorfietsen', zeg ik. Met mijn wijsvinger teken ik een route op een denkbeeldige kaart van Australië en Nieuw-Zeeland. 'Door het binnenland naar Adelaide, dan langs de Great Ocean Road naar Melbourne, Tasmanië door, om uiteindelijk nog van het noordelijkste punt naar het zuidelijkste punt van Nieuw-Zeeland te fietsen.'

DWARS DOOR OCEANIË

Keulen is veraf, maar toch hoort ze het er serieus donderen. Samen met haar Amerikaanse man, een stevige kerel met witte hoog opgetrokken sportkousen, monstert ze mijn fiets en blijft ze zich verbazen over mijn plan. Ze heeft zelf tien jaar als au pair op een veebedrijf in het onmetelijke binnenland gewerkt. Ze ként de outback.

‘Leg je lat niet te hoog’, zegt ze. ‘Als je je afvraagt hoe het leven op Mars is, wel: hier is je antwoord. Je zal jezelf vaak tegenkomen.’ Ze zegt het allemaal met de ernst van een bezorgde dokter. Alsof ik aan de start van een therapie sta.

‘Beloof me dat je goed op jezelf let’, zegt ze aan het eind van ons gesprek. ‘Mensen verdwijnen hier vaak zonder reden. De outback is een wereld zonder medelijden.’

Oké dan. Als ik al de nood had om mezelf moed in te spreken, dan wel nu. Maar ik moet weerbaarheid tonen. Ik moet de angst recht in de ogen durven te kijken. Tenslotte ben ik hele-

De Stuart Highway kondigt ‘Australische afstanden’ aan.

